

BIBLIJSKE ČINJENICE: HRISTOV IDENTITET I PRIRODA

Analiza biblijskih činjenica o prirodi Isusa Hrista neophodna je za sticanje ispravnih gledišta o našem Gospodu i Spasitelju, što je od presudne važnosti za zdravost u vjeri. Pažljivim proučavanjem Biblije otkrićemo da je Božja Riječ vrlo dosledna i precizna po ovom pitanju i da možemo znati sve što nam je potrebno.

Pošto u sagledavanju ove tematike u potpunosti zavisimo od božanskog otkrivenja istine – jer polazišta ne smijemo tražiti u ljudskom sistemu vrijednosti, filozofiji ili predrasudama, što zapravo korespondira sa satanizmom – svaka stavka mora biti podržana navodima Svetog Pisma, u kontekstu u kojem su zaista dati. U protivnom, u ozbiljnoj smo opasnosti da završimo kao pronosioци različitih jeresi, starih gotovo koliko i hrišćanstvo ili lukavo prepakovanih za potrebe crkvenih i sektaških dogmi.

Identitet Isusa Hrista

Prvo pitanje s kojim se moramo suočiti je postojanje i identitet Isusa Hrista. Da li je Isus samo još jedan čovjek na zemlji koji je živio prije oko 2.000 godina? Pored 27 dokumenata Novog saveza, postoje i drugi istorijski izvori koji potvrđuju postojanje Isusa Hrista kao ličnosti tako da to nije sporno.

Čak i površno istraživanje Isusovog života vrlo brzo će nas suočiti sa Njegovim neobičnim tvrdnjama o božanskom i ljudskom identitetu. Međutim, poznato je da su brojne ličnosti kroz istoriju pripisivale sebi božansko poreklo, moći, atribute i poslanje, tako da očigledno nijesu dovoljne nečije tvrdnje bez konkretne i dokazive argumentacije.

Prilikom utvrđivanja identiteta Isusa Hrista treba da razmotrimo šta o Njemu govori Sveto Pismo Starog saveza, šta On sam kaže o sebi, šta Njegove riječi i djela svjedoče o Njemu, te napokon kakve rezultate

donosi vjera u Isusa Hrista neposredno u Njegovo vrijeme, istorijski posle Hrista i u budućnosti. Sve ovo bi zahtijevalo veoma opsežnu i dugu analizu tako da ćemo se ograničiti samo na ključne stvari.

i) Proročanstva o Mesiji

Isus se stalno pozivao na starosavezna proročanstva kojima je potvrđivao svoje tvrdnje da je on Mesija.

„I počevši od Mojsija i svih Proroka, protumačio im je ono što je pisano o njemu u svim Pismima.“ (Luka 24:27)

„‘To je ono o čemu sam vam govorio dok sam još bio s vama, da se mora ispuniti sve što je o meni napisano u Mojsijevom zakonu, u Prorocima i u Psalmima.’ Tada im je otvorio um da razumiju Pisma.“ (Luka 24:44,45; vidi takođe Jovan 5:46; Jovan 8:56; Djela 3:18; Djela 17:2,3)

Stari savez sadrži 60 opširnijih mesijanskih proročanstava i približno 270 manjih koja su se obistinila u jednoj osobi, Isusu Hristu. To očito potvrđuje Njegov identitet i kvalifikacije Mesije.¹

Bog je s najvećom pažnjom i preciznošću unaprijed objavio istoriju svoga Sina kako bi ga izdvojio i razlikovao kao Mesiju, Spasitelja čovječanstva, od bilo koga ko je ikada živio na ovoj planeti, uključujući i sve lažne pretendente na Božje poslanje. Prema zakonu vjerovatnoće, šanse da se u jednoj osobi ispuni svih 48 proročanstava su 1:10¹⁵⁷. Ovo dodatno podupire činjenica da su sva proročanstva o Mesiji iznesena najmanje 400 godina prije nego što se On pojavio.

Prvo proročanstvo o dolasku Mesije i Spasitelja dato je odmah po padu u grijeh:

„Staviću neprijateljstvo između tebe i žene i između tvog semena i njenog sjemena. Ono [doslovno on] će ti glavu zdrobiti, a ti ćeš ga u petu raniti.“ (1. Mojsijeva 3:15)

Žena predstavlja Božji narod (vidi Otkrivenje 12. glava).

Kroz dalju istoriju, ovaj izbor se dodatno sužava na Simovo potomstvo (1. Mojsijeva 9. i 10. glava), zatim dalje na Avramovo potomstvo (1. Mojsijeva 12., 17. i 22. glava), te Isakovo (1. Mojsijeva 17. i 21. glava) pa

¹ Za detalje vidi: [Isus Hrist – ispunjena proročanstva](http://religija.me), religija.me

Jakovljevo potomstvo (1. Mojsijeva 28. glava; 35:10-12). Od dvanaest plemena nastalih od Jakova – Izraela, Judino pleme je odbrano za mesijanski cilj (1. Mojsijeva 49:10). Od svih porodica u Judinom plemenu samo je Jesejeva porodica bila Božiji izbor (Isaija 11:1-5). Od Jesejevih osam sinova, izbor se suzio na Davidovo potomstvo (2. Samuelova 7:12-16; Jeremija 23:5).

Druga proročanstva, pisana hiljadu ili više godina prije Isusovog rođenja, navode precizne detalje o načinu na koji će Mesija stradati, o Njegovom natprirodnom začecu ali prirodnom rođenju, preciznoj lokaciji gdje će se roditi, vjerskim i društvenim prilikama, Njegovom prethodniku, odbacivanju, izdaji, cijeni izdaje, stradanju, itd.

Naučne analize pokazuju kako nije moguća nikakva slučajnost prema načelima računa vjerovatnoće da bilo koji čovjek ikada ispuni samo dio ovih proročanstava.

Povrh toga, **vremenska proročanstva**, posebno ona zapisana u knjizi proroka Danila o „70 sedmica“ i „2300 dana“, na precizan način postavljaju vremenski okvir dolaska, značaja i ključnih obilježja misije Mesije, što se ne odnosi samo na Njegov život i rad na zemlji, već takođe i na posredovanje u korist čovjeka na Nebu.² Nije li to fascinantno?

ii) Sveto Pismo predstavlja Isusa kao jedinstvenog i jedinog posrednika sa Bogom

Iz proročanstva o dolasku i misiji Mesije izdvaja se jedno koje ljude, naučene da razmišljaju u šablonima ljudskog iskustva, navodi na skepticizam i nevjerstvo. Riječ je o natprirodnom začecu Isusa Hrista. Ukoliko nemamo na umu širu sliku o Mesiji i Njegovom dolasku, zaista bismo mogli pasti u iskušenje da posumnjamo kako je to proizvod mitologije i nerealnost. Ali taj događaj zapravo predstavlja srž identiteta Isusa Hrista. On **određuje Njegovo pred postojanje kao Božjeg Sina**. Ukoliko bi Isus bio samo potomak iz navedene genealogije Božjeg naroda, to ne bi bila dovoljna kvalifikacija za Mesiju i Spasitelja. Samo potomak palog čovjeka, ko god on bio, ne bi imao ingerencije niti zakoniti osnov da stane kao

² Vidi: „[Danilo i istorija svijeta u biblijskom proročtvu](#)“, Pavle Simović.

predstavnik i zastupnik cijelog čovječanstva. Otac čovječanstva bio je Adam, i logično, ne može neko od njegovih ličnih potomaka, pokriti poziciju koja je „starija“ od Adamove. (Pavle se bavi ovakvim dokazivanjem vezano za Hristovo pravo na sveštenstvo u Jevrejima poslanici.³) To mora biti Otac na višem nivou od Adama, a jedini viši nivo je Adamov neposredni Tvorac. Ko jedini može stati kao Viši zastupnik u korist čovječanstva, otkriva nam nadahnuta Riječ:

„Ali kad se vrijeme navršilo, Bog je poslao svog Sina, rođenog od žene i rođenog pod Zakonom, da iskupi one koji su pod Zakonom, kako bismo mogli dobiti posinaštvo.“ (Galatima 4:4)

Ovo je jedan od ključnih tekstova o Isusovom identitetu, mesijanstvu i Njegovoj prirodi kojem ćemo se svakako vratiti nešto kasnije. Za sada zapazimo sledeće: Bog je poslao svog Sina KOJI JE VEĆ POSTOJAO, IMAO SVOJU EGZISTENCIJU NA NEBU, da se utjelovi u odgovarajuće vrijeme prema Planu spasenja (vidi: 1. Timoteju 1:9,10).

Da vidimo šta Božjeg Sina kvalifikuje za takvu misiju.

„On [Hrist] je slika nevidljivog Boga, prvorođeni prije svakog stvorenja. Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:15-17)

Bog je Izvor a Sin Božji je Kanal života. Kroz Hrista sve je postalo, kroz Hrista dat je život. Stoga je Sin Božji jedini koji ima kvalifikacije, ovlašćenje i pravo da u Božje ime neposredno vrši funkcije Gospoda i po potrebi zastupa svoja stvorenja. Ne postoji niko, apsolutno niko drugi sa takvim pravima, o čemu jasno svjedoči kompletna Biblija (vidi: 1. Timoteju 2:5; Djela 4:12; Isaija 43:11).

iii) Šta je Isus govorio o sebi?

Da li je Isus bio svjestan svog identiteta?

„Prvosveštenik ga je opet upitao: ‘Jesi li ti Hristos, Sin Blagoslovenoga?’ Tada mu je Isus rekao: ‘Jesam. I vidjećete Sina čovečijeg kako sjedi

³ Vidi: [Melhisedekovo sveštenstvo](http://religija.me), religija.me

s desne strane Silnoga i dolazi s oblacima nebeskim.” (Marko 14:61,62)

„Šta kažu ljudi, ko je Sin čovečiji?’ Oni mu odgovoriše: ‘Jedni kažu – Jovan Krstitelj; drugi – Ilija; a treći – Jeremija ili jedan od proroka.’ Tada ih on upita: ‘A šta vi kažete, ko sam ja?’ Simon Petar mu odgovori: ‘Ti si Hristos, Sin Boga živoga.’ ‘Blago tebi, Simone, sine Jonin,’ reče mu Isus, ‘jer ti to nije objavio čovjek, nego moj Otac, koji je na nebesima.’” (Matej 16:13-17)

Vidimo da mnogi Isusovi savremenici nijesu imali pravu predstavu o Njegovom identitetu zbog predrasuda tradicionalne religije, nacionalnog ponosa i nespremnosti da prihvate činjenice od Boga. Za palog čovjeka, božanska manifestacija i potvrda očituje se u natprirodnim dostignućima i moći. Ali upravo to je područje gdje pali anđeli najlakše zadobijaju ljude za satanizam. Načela Božjeg kraljevstva su potpuno drugačija i zasnivaju se na poretku života koji podrazumijeva **odnos** sa Tvorcem i međusobne odnose povjerenja i ljubavi. Pogledajmo kako Otac predstavlja Isusa:

„Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!” (Matej 3:17)

I drugom prilikom:

„Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji! Njega slušajte!” (Matej 17:5)

Odnos sa Bogom je ključna identifikacija za Isusa Hrista. Demonstracija moći i učinka nikad ne bi mogli biti dovoljna garancija Njegovog identiteta, jer bi to u stvari značilo dokazivanje identiteta, što podrazumijeva sumnju i nevjerstvo – odlike satanizma. Zato Isus nije pao u zamku samodokazivanja pred Sotonom i ljudima (vidi: Matej 4:1-11; Matej 12:38,39; Matej 16:1; Jovan 2:18). On je slijedio Očevu volju i plan, što je samo po sebi bila najbolja i neoboriva argumentacija Njegovog mesijanstva.

Sam Isus potvrđuje svoje pred postojanje:

„Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam prije nego što se Avram rodio.” (Jovan 8:58)

„A ti, Betleheme Efrato, koji si premalen da budeš među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, čiji izlasci su od prije vremena, od eonskih dana.” (Mihej 5:2)

Zanimljivo je da termin „izlasci”, na hebrejskom „motsa-ah”, označava familijarno poreklo.

Identitet i karakter Isusa Hrista, Sina Božjeg, ostaju isti u svim dobima:

„Isus Hristos je juče i danas isti i u svim dobima.“ (Jevrejima 11:8)

Pogledajmo sada jasno Isusovo izlaganje zabilježeno u jevanđelju po Jovanu 5:17-47.

„Moj Otac radi sve do sada, pa radim i ja... Zaista, zaista, kažem vam, **Sin ne može ništa da učini sam od sebe**, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer **što god On čini, to i Sin čini na isti način**. Jer Otac voli Sina i pokazuje mu sve što sam čini... Jer Otac ne sudi nikome, nego je sav sud povjerio Sinu, da bi svi poštovali Sina kao što poštuju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao... Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi... **Moj sud je pravedan, jer ne vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao**. *Ako samo ja svjedočim o sebi, moje svjedočanstvo nije istinito*. Ima drugi koji svjedoči o meni, i znam da je istinito svjedočanstvo kojim on svjedoči o meni... Ali ja imam svjedočanstvo veće od Jovanovog, jer djela koja mi je Otac dao da izvršim, sama ta djela koja činim, svjedoče o meni da me je Otac poslao. I Otac koji me je poslao sam je posvjedočio o meni... Vi istražujete Pisma jer mislite da u njima imate vječni život, a upravo ona svjedoče o meni... **Ja sam došao u ime svog Oca, ali vi me ne primete. Kad bi neko drugi došao u svoje ime, njega biste primili**. Kako biste mogli vjerovati, kad prihvatate slavu jedan od drugoga, a ne tražite slavu koja dolazi od samog Boga?“

Pošto ljudi traže slavu jedan od drugoga, a odbijaju Božju slavu (vidi: Jovan 12:43), ishod je nevjerstvo i nespremnost da prihvate ono što je zaista od Boga, ali zato će spremno prihvatiti svaku moguću obmanu od onih koji nastupaju u svoje ime. Narkoman trči tamo gdje se nudi neka droga.

iv) Dva aspekta Hristove prirode

Za Hrista se kaže da je „prvorođeni“ i „jedinorođeni“. Oba ova termina vežu se oko Njegovog utjelovljenja i spasiteljske misije. Ali izraz „jedinorođeni“ takođe ima širi kontekst Hristovog prapostojanja kao Božjeg Sina.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da

niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.“ (Jovan 3:16)

Sin Božji je, dakle, jedinorođen, proistekao od Boga Oca prije mjerljivih vremena, jedini te vrste, ali je također jedinorođen i u svom utjelovljenju, začet od Boga na natprirodan jedinstven način.

To znači da kad govorimo o Hristu moramo biti svjesni dva aspekta Njegove prirode: božanske i ljudske. Upravo na ovoj tački pokreću se mnoge zablude, nastale uglavnom kao proizvod predrasuda, nerazumijevanja, segmentacije Biblije za potrebe različitih dogmi i jeretičkih učenja, te napokon pogrešnog shvatanja Boga iz satanističke vizure.

Ono što ne bi trebalo da je sporno je božanska priroda Sina Božjeg u Njegovom prapostojanju na Nebu. Potpuno je logično da onaj ko je proistekao od Boga (Jovan 1:1-3, 14) dijeli tu istu prirodu i da je također jedno sa Bogom po ljubavi, karakteru, namjerama, volji... (Jovan 10:30). Međutim, nadahnuta objava Svetog Pisma jasno razdvaja ličnosti Oca i Sina i govori o jednom Bogu kao vrhovnom apsolutu i Izvoru života i Sinu kao Kanalu života u neposrednoj izvršnoj proaktivnoj ulozi (vidi: Kolašanima 1:16; 3:9; 1. Korinćanima 10:4). Sin je pokoran Ocu, jer ne može biti istovremeno više ravnopravnih samopostojećih Bogova, jer ne samo što bi to bilo apsurdno već bi poremetilo sam poredak i sve definicije vrijednosti i istine. Izvor života može biti samo jedan. Naravno to ničim ne umanjuje Hristov status Sina Božjeg, naprotiv čini ga smislenim. Srž svakog paganskog koncepta zasniva se na ideji o više bogova koja kulminira u dogmi o trojstvu.

„Jer iako ima onih koji se nazivaju ‘bogovima’, bilo na nebu bilo na zemlji, jer ima mnogo ‘bogova’ i mnogo ‘gospodara’, za nas postoji **jedan Bog Otac od koga je sve**, i mi u Njemu, i **jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve**, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:5,6)

Dakle, nesporan je Isusov identitet kao Sina Božjeg i Njegovo prapostojanje prije utjelovljenja. Stoga Hristov identitet pratimo u dva poteza: kao prapostojećeg Sina Božjeg i utjelovljenog Sina Božjeg kao Sina čovječjeg. Tako Njegovo postojanje ima kontinuitet koji nije u neskladu sa vremensko-prostornim definicijama.

Ali šta je sa Hristovom prirodom nakon utjelovljenja? To je pitanje

od suštinske važnosti za našu vjeru i shvatanje Plana spasenja. Jer ukoliko se neka iracionalnost i neistina ukorijeni u našoj vjeri, u našem umu, to će stajati kao ubrizgani otrov koja će se jednom aktivirati i oštetiti cijeli sistem, obesmisлити platformu istine na kojoj stojimo. Pogrešne ili djelimično tačne pretpostavke vode u izopačene doktrine.

Hristovo utjelovljenje – zašto?

Zašto je Isusovo začće bilo natprirodnog karaktera? Razlog je svakako Njegovo pred postojanje. Da li je Sin Božji zavisio od utjelovljenja da bi se miješao u ljudske poslove? Izvjesno nije. Odmah po padu u grijeh, Gospod je imao neposrednu komunikaciju sa Adamom i Evom. To je mogla biti isključivo jedna ličnost: Sin Božji. Jer Sveto Pismo konstatuje da Boga Oca niko nikad nije vidio niti ga može vidjeti (1. Timoteju 6:16; vidi takođe 2. Mojsijeva 33:18-23; 5. Mojsijeva 4:12). Gospod koji ima izvršnu funkciju u Planu spasenja kroz cijeli Stari savez bio je Isus Hrist.

„I svi su pili isto duhovno piće. Jer su pili iz duhovne stijene koja ih je pratila, a ta stijena je bila Hristos.“ (1. Korinćanima 10:4)

„To su spasenje marljivo ispitivali i pažljivo istraživali proroci koji su prorokovali o blagodati namijenjenoj vama. Ispitujući u kakvo ili u koje vrijeme javljaše Duh Hristov u njima, unaprijed svjedočeći za Hristove muke i za slavu koja će uslijediti.“ (1. Petrova 1:10,11; uporedi sa 1. Petrova 3:18-20)

U svim vremenima isti Gospod je radio u korist Božjeg naroda (vidi: 1. Mojsijeva 18. glava).

Šta je onda razlog utjelovljenja? Zar Sin Božji nije mogao obaviti svoju misiju radeći na način i u uslovima kao u starosavezno vrijeme? Očigledno da nije.

Pogledajmo šta je glavni razlog Hristovog utjelovljenja. U Jevrejima poslanici apostol Pavle detaljno objašnjava misiju Sina Božjeg. Da bi postao Začetnik spasenja ljudskog roda, On je morao da postane ČOVJEK da bi zaista mogao biti Otac ljudskog roda (Jevrejima 2:10-12).

„A pošto su ta djeca sudionici tijela i krvi, tako i on sam uze udijela u tome, da kroz smrt uništi onoga koji ima silu smrti, to jest Đavola, i da

oslobodi sve koji su zbog straha od smrti cio život bili podložni ropstvu.“ (Jevrejima 2:14,15)

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tijela bio slab, **Bog je, poslavlši svog Sina u obličju grešnog tijela**, za grijeh osudio grijeh u tijelu.“ (Rimljanima 8:3)

Sin Božji postao je čovjek po tijelu i krvi baš kao što smo mi! Postao je podložan smrti. Nije li to dovoljan dokaz o Hristovoj u cjelosti ljudskoj prirodi? Pogledajmo u nastavku.

„Jer **on ne uze na sebe prirodu anđela, već uze na sebe sjeme Avramovo.**“ (Jevrejima 2:16)

Ne samo što Isus nije koristio prirodu Sina Božjeg, već ni nikakvu prednost anđeoske prirode! Jednostavno On je postao produkt Avramovog potomstva. Kakvo je bilo Avramovo potomstvo? Bezgrešno ili pod teretom grijeha i prokletstva? Odgovor je očigledan. Isus nije imao nikakvu prednost u odnosu na druge ljude, nikakve skrivene „super moći“ ili „božansku silu“. Njegova duhovna snaga i Njegova misija zavisili su isključivo od ODNOSA sa Ocem i pokoravanja Očevoj volji, o čemu ćemo detaljnije govoriti kasnije.

„**Zato je u svemu morao da postane poput svoje braće, da bude milosrdan i vjeran kao prvosveštenik u Božjoj službi, kako bi prinio žrtvu pomirenja za grijeha naroda. A pošto je i sam trpio kad je bio iskušavan, on može priteći u pomoć onima koji su u kušnjama.**“ (Jevrejima 2:17,18)

Zapazite da tekst ne kaže da je Isus u nečemu morao postati kao mi, već U SVEMU. To isključuje božanske moći koje su pokušavali da isprovociraju Sotona i kušači Hristovi, jer platforma satanizma je demonstracija dostignuća i sile. Dakle, Hrist nije postao bogočovjek (hibrid Boga i čovjeka), već u potpunosti Čovjek, Sin čovječiji, kako je sebe i nazvao 81 put u jevanđeljima!

Jevanđelje, ne slučajno, počinje zemaljskim rodoslovom Isusa Hrista. Ali zbog svoje pre egzistencije Sin Božji nije mogao biti začet prostom biološkom reprodukcijom.

„Josife, sine Davidov, ne boj se da uzmeš Mariju za ženu jer je ono što je u njoj začeto od Svetoga Duha. Rodiće sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on svoj narod spasti od grijeha njihovih.’ Sve se to dogodilo da

se ispuni ono što je Gospod rekao preko proroka: 'Evo, djevica će začeti i rodiće sina, i daće mu ime Emanuel,' što znači 'Bog s nama.'" (Matej 1:20-23)

Isus je začet djelovanjem Duha Božjeg jer je to bio jedini način za promjenu forme Njegove egzistencije na Nebu u čovjeka. Bog je Duh (Jovan 4:24) te stoga ne treba da nas iznenađuje duhovni transfer života, što je bio slučaj i prilikom stvaranja čovjeka (1. Mojsijeva 2:7). „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, i duhom usta njegovih sva vojska njihova.“ (Psalam 33:6)

Ovaj stvaralački transfer u tijelo žene koja je natprirodno začela ali potpuno prirodno nosila trudnoću i rodila Isusa potvrđuje činjenicu da je Bog taj koji daje život, a da je Sin Božji Kanal života, KROZ koji mi možemo biti usvojeni u Božju porodicu! „**Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.**“ (1. Korinćanima 8:6) Dakle, Sin Božji je očuvao svoj identitet. On je kao Čovjek i dalje ostao Božji Sin, jer taj status zavisi od POREKLA i OD-NOSA, ne OD UROĐENE SILE ILI NATPRIRODNIH ATRIBUTA. Ovo je jako važno da razumijemo, u protivnom bićemo izmanipulisani satanističkom filozofijom. Otac je potvrdio status po odnosu svome Sinu na početku Isusove javne službe (vidi: Matej 3:17)! Isto se dogodilo na Gori preobraženja (vidi: Matej 17:5).

Obratite pažnju na riječi anđela. Isus je rođen da spasi SVOJ NAROD. Dakle, spasava svoje u prirodi KOJOJ JE POTREBNO SPASENJE. To smo već konstatovali i potvrdili Božjom Riječju. Dalje, anđeo je objasnio da je to ispunjenje proročanstva zapisanog u knjizi proroka Isaije 7:14 o dolasku „Emanuela“ koje znači „S nama Bog“. Doslovno s nama Bog? Zašto je anđeo uputio Josifa da djetetu daju ime Jehošua / Ješua, u „značenju Gospod je spasenje“, a ne „Emanuel“ kako je najavljeno u proročanstvu? Očito imena samo označavaju atribute Spasitelja odnosno određene važne aspekte Njegove misije. Šta onda znači s nama Bog? Neka nam objasni sam Isus.

„Isus mu reče: 'Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? **Ko je vidio mene, vidio je i Oca.** Kako onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini

svoja djela.“ (Jovan 14:9,10)

Očito Isus ovdje govori o predstavljanju Boga, služenju kao Kanala vjere, karaktera i djela Božjih. Na taj način pokazuje se slava Božja. Da li je to bila samo Isusova ekskluzivna privilegija, pogledajmo u nastavku:

„Zaista, zaista, kažem vam, *ko vjeruje mene, činiće djela kakva i ja činim. Činiće i veća djela od ovih*, jer ja odlazim k Ocu. I što god zamolite u moje ime, učiniću to, da bi se Otac proslavio u Sinu. Ako nešto zatražite u moje ime, ja ću učiniti.“ (Jovan 14:12-14)

Kao što možemo da vidimo, sam Isus odbacuje ideju da je imao bilo šta na raspolaganju što je nama nedostupno. Očekivano, oni koji vjeruju u „bogočovjeka“ zloupotrijebiće svaki biblijski tekst koji može da stvori aluzije da je Isusova priroda bila božanska ili da su djela koja je činio rezultat Njegove božanske sile. To otkriva suštinsko nerazumijevanje Hrista, Njegove misije, Plana spasenja, odnosa Oca i Sina, vjere u poslušnosti, te napokon nerazumijevanja koncepta života.

„A tjelesni čovjek ne prihvata ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost, i ne može to spoznati, jer to treba da se prosuđuje na duhovan način.“ (1. Korinćanima 2:14)

Ali vratimo se našem razmišljanju o razlozima Hristovog utjelovljenja. Ponovimo još jednom: da je Bog smatrao, ili da je to bilo u skladu sa Planom spasenja, hibrid bogočovjeka ili bilo koji nivo iznad običnog čovjeka ne bi imao nikakvu potrebu za utjelovljenjem. Međutim, Bog se ne bavi glumom, trikovima i manipulacijom niti šalje „supermena“ pod maskom običnog čovjeka.

Iz Svetog Pisma vidimo da za potrebe božanski određene misije, Bog na poseban način ispunjava pojedince Svetim Duhom, što je bio i slučaj Jovana krstitelja (vidi: Luka 1:13-17).

Iz jevanđelja po Mateju već smo čitali šta je anđeo kazao Josifu. U jevanđelju po Luki zabilježen je uput koji je anđeo Gabrijel dao Mariji:

„Evo, zatrudnjećeš i rodićeš sina. Daj mu ime Isus. On će biti velik i **zvaće se Sin Svevišnjega. Gospod Bog daće mu presto Davida, njegovog oca, i on će vladati kao kralj nad Jakovljevim domom zauvijek i njegovom kraljevstvu neće biti kraja.**“ (Luka 1:31-33)

Na Marijino pitanje kako će se to dogoditi, anđeo je objasnio:

„Sveti Duh doći će na tebe i sila Svevišnjega zasjeniće te. Zato će onaj što se rodi biti svet, i nazvaće se Sin Božji.“ (Luka 1:35)

„Svet“ znači odvojen ili određen od Boga za posvećenu misiju. Taj pojam ne uključuje nikakve natprirodne moći. Anđeo konstatuje da će se Isus „nazvati Sin Božji“, što se ne odnosi na status koji tek dobija po rođenju, već na garanciju identiteta kao začetog od Boga. Drugim riječima, anđeo kaže Isus će biti tvoje dijete, čovjek i Davidov potomak, ali Čovjek sa identitetom Sina Božjeg.

Na kraju ovog dijela ostaje da vidimo zašto nadahnuće kaže da je Isus uzeo „obličje čovjeka“. Da li to znači da On u stvari nije bio čovjek, već je samo tako izgledao, dok je u suštini bio Bog? Rekli smo da je Hristov originalni identitet Božji Sin – što je jednako Božjem obličju. Dakle, za potrebe Plana spasenja, za potrebe iskupljenja palog čovjeka, On je **dobrovoljno pristao** da uzme našu prirodu, da sudjeluje, dijeli, ono što smo mi, ali mu to nije pripadalo urođenim pravom ni po moranju. To je razlog zašto se koristi pojam uzimanja obličja.

Dokazi Hristove ljudske prirode

Već smo vidjeli da je Isus došao na svijet kao „sjeme Avramovo“ i odbranih iz Avramove genealogije. Ali Hrist se utjelovio kao prapostojeći Božji Sin. Hrist u tom smislu zaista jeste drugi Adam kao opšti čovjek, predstavnik ljudskog roda (vidi: Rimljanima 5. glava), no On nije na sebe primio Adamovu nepalu prirodu niti Adamov napali um, već prirodu kojoj je potrebno iskupljenje. Kako možemo biti sigurni u ovo? Pogledajmo zajedno dokaze.

„Ali kad se vrijeme navršilo, Bog je poslao svog Sina, **rođenog od žene i rođenog pod Zakonom**, da iskupi one koji su pod Zakonom, kako bismo mogli dobiti posinaštvo.“ (Galatima 4:4,5)

Činjenica br. 1: Isus je rođen od žene koja je nosilac nasleđa prokletstva grijeha 4.000 godina. Isus je rođen prirodno kao svako drugo dijete i podizan na prirodan način u porodičnom krugu. Isus je odrastao i mukotrpno radio kao svi Njegovi savremenici.

Činjenica br. 2: Isus je rođen POD ZAKONOM. Šta znači biti rođen

pod Zakonom? To jednostavno znači da su SVI efekti Zakona, u najširem smislu tog izraza, bili primjenljivi na Hrista, na isti način na koji su primjenljivi na sve ljude. Pavle kaže u Galatima da je to bilo neophodno kako bi iskupio one koje su pod Zakonom (osuđeni na smrt), kako bismo i mi mogli KROZ SINA primiti posinaštvo. U Planu spasenja, u biblijskom jevanđelju, nećete naći ništa apsurdno i nelogično. Ali kad se jednom uhvatite kao žrtva satanističke filozofije, jeresi su neminovan ishod, a odbrana jeresi zahtijeva izvrtanje Božje Riječi i ulazak u svijet poluistina, manipulacija i apsurdna, kada se kompletna Biblija masakrira i podređuje sekti. Da bi nas, dakle, oslobodio od prokletstva Zakona (Galatima 3:13) – ne od Zakona, jer Zakon je svet, pravedan i dobar (Rimljanima 7:12) – Hrist je morao u svemu biti pod Zakonom. Pod Zakonom znači biti izložen slabostima i degeneraciji tijela, naslijeđenim sklonostima ka grijehu (međutim, Isus nikad nije sagriješio jer nije učinio ništa u mislima ili djelima da aktivira **pasivne** sklonosti svoje ljudske prirode ka grijehu), podložan biološkom starenju i propadanju tijela, te napokon podložan smrti. Stoga je jedina nada čovječanstva i samog Isusa bila da izađe kao pobjednik iz svoje spasiteljske misije. A pobjednik je mogao biti samo na jedan jedini način. Da ispuni Zakon i kvalifikacije Spasitelja koje su podrazumijevale Žrtvu, „da kroz smrt uništi onoga koji ima silu smrti, to jest Đavola.“ (Jevrejima 2:14)

Činjenica br. 3: Isus je bio kušan ljudskim iskušenjima. Iskušava li se neko ko faktički ne može pogriješiti? Da li je to logično? U čemu je Isus bio kušan?

„Jer naš prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saosjeća s nama u našim slabostima, nego je i **poput nas iskušan u svemu**, ali nije zgriješio.“ (Jevrejima 4:15; uporedi sa Jevrejima 2:18)

„Nije vas zadesilo drugo iskušenje osim onoga koje je uobičajeno za ljude.“ (1. Korinćanima 10:13)

Isus je kušan od Sotone na dokazivanje putem demonstracije natprirodne moći (Matej 4:3), na fanatizam (Matej 4:5,6) i na pohlepu dostignuća i „slave“ u satanizmu (Matej 4:8,9). Po istom satanističkom obrascu Isus je bio kušan i od ljudi, oruđa Sotone.

Konačno, Isus je iskušan do krajnjih granica preuzimanjem grijeha

svijeta, neshvatljivom patnjom i smrću, na način na koji niko nikad neće biti kušan, kako mi ne bismo morali iskusiti prokletstvo Zakona.

Činjenica br. 4: Nikakva čulna privlačnost i harizma nijesu smjela biti preimućstva za Hrista u radu za ljudski rod.

„Ko vjerova našoj objavi, i mišica Gospodnja kome se otkri? Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao korjen iz suve zemlje; ne bi obličja ni ljepote u njega; i vidjesmo ga, i ne bješe ništa na očima, čega radi bismo ga poželjeli. Prezren bješe i odbačen između ljudi, čovjek bola i upoznat s bolestima, i kao jedan od koga svako zaklanja lice, prezren i necijenjen među nama.“ (Isaija 53:1-3)

Isus nije izgledao ni „markantno“ ni posebno kao što ga predstavljaju umjetnici na svojim radovima, a još manje je izgledao kao hipik ili narkoman, kakvim ga predstavlja liberalno harizmatско „hrišćanstvo“, niti kao mistik u vizuri tradicionalnog hrišćanstva. Da se Isus fizički razlikovao od svojih savremenika, ne bi bilo potrebe za identifikacijom prilikom Njegovog hapšenja (Luka 22:47). Da je to bio slučaj, svakako bi bio znatno uočljiviji za svjetovnu istoriju tog vremena.

Činjenica br. 5: Isus se morao podizati i učiti kao svaki drugi čovjek. Od Njega se očekivalo da bude poslušan svojim roditeljima i doprinosi porodici. On je godinama radio težak stolarski posao u radionici svog zemaljskog oca.

Činjenica br. 6: Isus je patio i stradao.

„A On bolesti naše nosi i patnje naše uze na se, a mi smo mislili da mu Bog stvara nevolju, da ga on udara i da ga muči. Ali on je bio ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; ukor za izopačenost bio je na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo.“ (Isaija 53:4,5)

„I Isus je zaplakao.“ (Jovan 11:35)

„Kad se približio i vidio grad, zaplakao je nad njim.“ (Luka 19:41)

Činjenica br. 7: Isus je imao potrebu za stalnom zavisnošću od Oca i odnosu povjerenja u poslušnosti sa Ocem. Zašto bi to bio slučaj ako je imao sam po sebi božansku prirodu? Konstantnu Isusovu potrebu za komunikacijom sa svojim nebeskim Ocem u molitvi bilježe sva jevanđelja. Zbog zahtjevnosti Njegove misije, te molitve su ponekad bile vrlo duge.

Činjenica br. 8: Isus je jasno govorio o sopstvenoj ljudskoj volji koja bi mogla u slučaju nevjerstva i neposlušnosti biti suprotna Božjoj volji. Ovo je veoma važno zapažanje.

„Ja ne mogu ništa da učinim sam od sebe – kako čujem onako sudim. Moj sud je pravedan, jer **ne vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao.**“ (Jovan 5:30)

Isus, kao što vidimo, nije vjerovao da bi Njegov vlastiti sud mogao biti pravedan ako bi postupao po svojoj (ljudskoj) volji, a ne po volji Boga Oca. Kako to ako je sam bio Bog?

I opet u Getsimaniji pred najteža iskušenja:

„Potom ode malo dalje, pade ničice pa poče da se moli govoreći: ‘Oče moj, ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali, **neka ne bude moja volja, nego tvoja...** Oče moj, ako nije moguće da me mimoide ova čaša, da je ne ispijem, **neka bude tvoja volja...**’“ (Matej 26:39,42)

Činjenica br. 9: Isus se od iskušenja branio pozivanjem na Sveto Pismo, a ne na svoju urođenu božansku mudrost ili autoritet. Veliko načelo „Pisano je“, stajalo je i kao odbrambeni štit našeg Spasitelja i kao potvrda svega što je činio. Isus se nije pozivao ni na sigurnost „vođstva Duha“ ili „Zakona u srcu“ na uštrb Božje pisane Riječi, kao što insistiraju harizmatici. *Duh ukazuje na istinu i rasvjetljuje istinu, a ne proizvodi „novu“ ili „višu istinu“.* Sve što je Isus učio i radio moralo je biti činjenično provjerljivo i dokazivo, bez posezanja sa apstrakcijom. Naravno niko ne spori duhovno vođstvo i upisivanje Božjeg Zakona u srcu, ali ništa od toga ne smije se zloupotrebjavati u jereitičke svrhe.

Činjenica br. 10: Isus je potpuno i stvarno bio mrtav nakon raspeća i mrtav ležao u grobu do uskrsnuća. Bog ili bogočovjek ne mogu umrijeti. Isus nije odglumio svoju smrt, kao što smrt nije odglumila nijedna tipska žrtva od pada u grijeh. Njegova smrt je bila neophodnost da se kvalifikuje za dalju službu i tretman grijeha kao naš Prvosveštenik i Posrednik u nebeskoj Svetinji. Njegova smrt je takođe bila neophodnost zbog prokletstva grijeha, jer je samo smrću mogao da pobijedi smrt, Njegov posvećeni život pod Zakonom i po Zakonu ne bi bio dovoljan, jer je stajao kao predstavnik cijelog ljudskog roda koji je sagriješio.

„Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova, i imam ključeve od

smrti i hada.“ (Otkrivenje 1:18)

Činjenica br. 11: Isus nije uskrsnuo sam od sebe, svojom silom, već Ga je Bog Otac podigao u život.

„Jer ako svojim ustima priznaješ da je Isus Gospod – i ako u svom srcu vjeruješ **da ga je Bog podigao iz mrtvih**, bićeš spasen.“ (Rimljanima 10:9; uporedi sa Djela 3:15; Djela 4:10; Djela 13:30; Efescima 1:20; 1. Petrova 1:3)

Činjenica br. 12: Isus je za natprirodne radnje i intervencije bio zavisn od Oca i od anđela, ne od svoje urođene sile.

Isus je hodao po vodi; to isto je mogao i Petar u vjeri od Boga (Matej 14:25-31)!

Isus je umnožio hranu (Matej 14:15-21), ali to nije prvi slučaj zapisan u Svetom Pismu (1. Kraljevima 17:9-16)!

Isus je iscjeljivao bolesne (Luka 4:40); to su radili apostoli (Djela 3:6-9) i Božje sluge u prošlosti (2. Kraljevima 5. glava).

Isus je izgonio demone iz opsjednutih (Matej 15:22-28; 17:14-18); to isto su mogli činiti i Njegovi učenici (Matej 10:8). Isus je potvrdio da to čini Duhom Božjim (Matej 12:28). To je izvodivo samo ako čovjek ima vjeru od Boga i djeluje u ime Božje (vidi: Marko 11:22-24)!

Isus je uskrsavao mrtve odnosno vraćao ih opet u život vjerom u Božu silu (vidi: Jovan 11:40-44). Isto su činili apostoli (Djela 9:36-42) ili Božje sluge u drevnom Izraelu (2. Kraljevima 4:25-36).

Isus bi, u hipotetičkom slučaju, da se želio izbaciti od hapšenja, svojih „sudija“, patnje i žrtve na krstu, zavisio od intervencije anđela, ne od sopstvene sile (Matej 26:53,54). Božji ljudi u prošlosti takođe su natprirodno pomagani od anđela (2. Kraljevima 6:17).

Napokon, Isus je opraštao grijeha (Luka 7:47-50), ali to isto je dato i Njegovim sledbenicima kao kanalima života i blagoslova od Boga (Jovan 20:21-23)!

Činjenica br. 13: Hristova ljudska priroda ostaje zauvijek kao trajno svjedočanstvo Plana spasenja. Isus će doći i po drugi put u sili i slavi kao Sin čovječji (Djela 1:11; Danilo 7:13; Matej 24:30).

Pobuna protiv Boga i rješavanje svih pitanja koje je donio taj veliki sukob kroz Plan spasenja jedinstveno su iskustvo u istoriji svega

stvorenog. Tako i utjelovljenje Sina Božjeg nije jednokratni događaj koje se zatim može opozvati i vratiti pređašnje stanje kao da se ništa nije dogodilo. Sin Božji je zauvijek primio obličje onih za čije je spasenje založio svoj život.

„Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju,⁴ nije se grabio da bude jednak sa Bogom, već se odrekao samog sebe i uzeo obličje sluga i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušnik sve do smrti, i to smrti na krstu. Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se u Isusovo ime savije svako koljeno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom, i da svaki jezik prizna Isusa Hrista za Gospoda, na slavu Boga Oca.“ (Filipljanima 2:5-11)

„Da se sve uredi kad se navrší vrijeme, naime da se sve ponovo sastavi u Hristu – ono što je na nebesima i ono što je na zemlji.“ (Kološanima 1:10)

„Jer je [Očeva] volja bila da sva punina prebiva u njemu; pomirivši njegovom krvlju na krstu sve u njemu – pomiri sa sobom sve, bilo na zemlji bilo na nebesima.“ (Kološanima 1:19)

Konačni cilj Plana spasenja je ponovno uspostavljanje prvobitnog održivog poretka: jednog Izvora života i apsoluta svih vrijednosti i kanala života po tom principu:

„A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:28)

Činjenica br. 14: Isus je naš Primjer. Kao primjer ne može služiti neko čije predispozicije i sposobnosti su nam nedostižne.

„A na to ste i pozvani, jer je i Hristos propatio za vas i ostavio vam primjer kako da u svemu idete njegovim stopama.“ (1. Petrova 2:21)

„Ugledajte se na mene, kao što se i ja ugledam na Hrista.“ (1. Korinćanima 11:1)

⁴ Vrijedno je zapaziti da Pavle kaže za Hrista da je bio u „Božjem obličju“, dakle, ne Bog nego u Božjem obličju ili formi, kao što dalje konstatuje da je zbog nas uzeo obličje palog čovjeka. Očigledno je da termin „obličje“ ne znači nepotpunost ili podijeljenost, već se koristi zbog mogućnosti prelaska u drugu formu.

„Više vas ne nazivam slugama, jer sluga ne zna šta radi njegov gospodar. Nazivam vas prijateljima, jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svog Oca.“ (Jovan 15:15)

„...kako bi izgrađivali Hristovo tijelo, dok ne dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanja Sina Božijega, u **čovjeka savršena, u mjeru rasta punoće Hristove.**“ (Efescima 4:12,13)

Spoj božanskog i ljudskog u Hristu?

U kontekstu utjelovljenja – da.

U kontekstu manifestacije / kanala Božjeg karaktera, Božjih djela, ljubavi, blagodati i slave – svakako!

U kontekstu hibrida, „bogočovjeka“, super moći i urođenih božanskih atributa – nipošto!

U kompromisnoj varijanti, palog tijela i navodno nepalog uma (kao Adamovog) ili božanskog uma – ne!⁵

Da li je Isus vrijedan obožavanja?

Apsolutno da! Najuzvišeniji izrazi obožavanja opisani su u Otkrivenju kada spaseni zajedno sa nebeskim bićima slave Oca i Sina (vidi: Otkrivenje 14:1-3). Zapazite da se radi o dubokoj ljubavi i zahvalnosti Ocu i Sinu, radosti spasenja i života. (To je dijametralno suprotno od idolopokloničkog tipa obožavanja i službe, čiji motivi su pogrešni: strah, licemjerstvo, poltronizam...)

Na ovom mjestu napravićemo kratak osvrt na jedan tekst koji se zloupotrebljava kao podrška dogmi o trojstvu. Riječ je u događaju zapisanom u jevanđelju po Jovanu 20:24-29 i Tominoj izjavi „Gospod moj i Bog moj“ nakon što se uvjerio u stvarnost Isusovog uskrsenja. Razlog zašto Isus nije ukorio Tomu može se nalaziti samo u činjenici da ni Isus niti ostali prisutni učenici nijesu to shvatili kao poistovjećivanje Isusa sa Bogom

⁵ Kombinacija palog tijela i nepalog ili božanskog uma je nerealnost i besmislica jako bliska dualističkoj filozofiji.

Ocem. Upotreba određenog člana ispred ispred oba termina – „Gospod“ i „Bog“ – ukazuje da je Toma jasno pravio razliku između dvije ličnosti. Vrlo je moguće da se jednostavno radilo o uzviku oduševljenja i zahvalnosti Gospodu Isusu i Bogu koji ga je uskrsnuo. U odgovoru Tomi, Isus se bavio značajem vjere koja ne zavisi od očiglednih dokaza, iako provjera sumnji nije nelegitimno sredstvo dolaska do istine.

Zaključak

Kao što smo se mogli uvjeriti iz izloženog, Hristov identitet i Njegova ljudska priroda jednostavno su dokazivi i razumljivi, pod uslovom da ne robujemo satanističkoj filozofiji ili jeretičkim dogmama. Glavni božanski atributi koji se ističu u tom sistemu razmišljanja su urođena svemoć, sveznanje i sveprisutnost. Stoga se zagovornici koncepta „bogočovjeka“ moraju potruditi da izvrnu značenje biblijskih tekstova i pošto-poto pripišu Isusu sve te osobine, iako ih sam Isus demantuje (vidi: Matej 24:36). Na taj način iracionalnost i apsurd zauzimaju mjesto zdrave vjere, potkopava se, urušava i pravi fiktivnim kompletan Plan spasenja, a Isusov život i djelo uvlače u misticizam i mitologiju. Zato ne smijemo biti previše iznenađeni postojanjem mnoštva sekta u okviru hrišćanstva, niti nas treba sablažnjavati otpad unutar Božjeg naroda, iako je sve to mučno i teško za podnijeti.

S druge strane, u božanskom sistemu vrijednosti, Bog je Izvor života, a sva božanska prava i ingerencije Sina Božjeg proističu iz Njegovog odnosa sa Ocem. Sin je Kanal života, kroz kojeg je SVE, uključujući i naše spasenje. Po tom obrascu djelovanja Oca i Sina, kao udovi jednog tijela kome je glava Hrist ili loza na čokotu i mi možemo (i trebamo) vjerom biti kanali blagoslova.

Pavle Simović
Institut za izučavanje religije
www.religija.me